Çocuklarımız geleceğimizdir

Ahmet Bey: “Kimileri çocukların camiye getirilmelerinden rahatsız oluyor, doğru bulmuyorlar. Oysa çocuklarımızı camiye götürmeyip nereye götüreceğiz? Evimizden sonra götürebileceğimiz tek mekân camiimiz. Gerçekten, bir yaş sınırı var mıdır? Varsa nedir? Gerekçeleri nelerdir?”

Evlatlarımız geleceğimizdir, dünyamızdır, ahiretimizdir, her şeyimizdir. Onların terbiyesi yüz akımız, onların hatası hatamızdır. Onların iyiliği iyilimiz, kötülüğü kötülüğümüzdür. Çocuklarımızı duâ çemberimize alırız. Duâ ve ibadeti öğretiriz. Duâ ve ibadet yaptığımız mekânlara götürürüz. Onlarla bizim aramızda bir iletişim köprüsü kuruldu mu, bizi ne yaş sınırı tutar, ne kural tutar, ne şart tutar.

Kur’ân, peygamberlerin, soylarının ve zürriyetlerinin istikameti ile ilgili endişelerini Allah’a arz edip medet isteyen duâlarıyla doludur:
“Hani İbrahim şöyle duâ etmişti: ‘Ya Rabbi! Bu Mekke şehrini emin kıl. Beni ve evlâtlarımı putlara tapmaktan koru! Ey Rabbimiz! Beni ve benim neslimden olanları namazda devamlı kıl.”1

“Hani İmran’ın hanımı: ‘Ey Rabbim! Ben karnımdaki çocuğu dünya meşguliyetlerinden uzak bir kul olarak Senin ibadetine adadım. Bunu benden kabul buyur! Ben ona Meryem adını verdim. Onun ve neslinin kovulmuş şeytanın şerrinden korunması için Sana sığındım.’”2

Soyumuz nesl-i cediddendir. Çok kutlu bir bahar çağı onları bekliyor. Biz onları mabetlerimize ısındırmak ve dinî değerlerimizi sevdirmekle mükellefiz. Bunun değeri hiç şüphesiz tartışılamaz.

Fakat onun, başkalarını rahatsız etmeyecek biçimde mabedimize giriş çıkışını sağlamak üzere tedbirini almanın, böyle tartışmaların hızını keseceği açıktır. Meselâ varsa camide bir odanın böyle nesl-i cedide tahsis edilmesi mümkündür. Veya çocuğumuzun namaz esnasında yanımızdan uzaklaşmamasını sağlamak mümkün olabilir.

Dipnotlar:

1- İbrahim Sûresi: 35, 40

2- Âl-i İmran Sûresi: 35, 36